U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **V. J.,** zast. Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem, advokátem, se sídlem Žďár nad Sázavou, Nádražní 21, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2010, č. j. KUJI 21994/2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2011, č. j. 29 A 49/2010 - 108,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. et Bc. Luboše Klimenta **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26. 3. 2010, č. j. KUJI 21994/2010, sp. zn. OUP 58/2009/Kov-2. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl jako opožděné stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29. 12. 2009, č. j. OÚP/39719/2009/Bi, sp. zn. OÚP 33502/2009Bi.

V dané věci stěžovatelka požádala dne 2. 11. 2009 o prodloužení lhůty k dokončení stavby, povolené dodatečným stavebním povolením ze dne 4. 6. 2007, č. j. Výst. 225/05. Žádost odůvodnila ztrátou zaměstnání a finančními problémy a žádala o prodloužení termínu k dokončení stavby o jeden rok. Stavební úřad jí vyhověl a změnil podmínku č. 5 stavebního povolení tak, že původní termín ukončení stavby „do 31. 1. 2010“ nahradil termínem do „18. 12. 2010“. Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí odvoláním, v němž

vyslovila nespokojenost s nově určeným termínem, poukázala na další důvody ke změně termínu a na potřebu změnit i další podmínky dodatečného stavebního povolení.

Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 4. 1. 2010 a lhůta k podání odvolání skončila dne 19. 1. 2010. Odvolání bylo podáno k poštovní přepravě dne 21. 1. 2010 a bylo adresováno odvolacímu orgánu, který je neprodleně postoupil prvostupňovému orgánu, jímž bylo převzato dne 27. 1. 2010. Žalovaný odvolání posoudil jako opožděné, a proto dále zkoumal, zda nejsou důvody pro přezkumné řízení či pro obnovu řízení; dospěl k závěru, že nikoliv.

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze stejných rozhodných skutečností a posouzení opožděnosti odvolání označil za odpovídající zákonu.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Soud, podle kasační stížnosti podané ustanoveným zástupcem stěžovatelky, nezohlednil důležitou okolnost, a to, že stěžovatelka se svým právním zástupcem naprosto nekomunikuje, nepřebírá zásilky a nedává o sobě vědět. Tato netečnost může vypovídat o její fatální indispozici, která jí znemožňuje účinně hájit její práva. Podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“) je možno požádat o navrácení lhůty do 15 dnů od doby, kdy odpadla překážka bránící ve výkonu procesního oprávnění. Přesto, že stěžovatelka podala odvolání opožděně a ke správnímu orgánu druhého stupně, měla jí být lhůta prodloužena. Pokud překážka, znemožňující tento postup uplatnit, nastala po podání odvolání, nemohla uplatnit řádně svá práva bez svého zavinění. Byla-li pak v září roku 2009 podána žaloba, mohlo to způsobit přerušení prekluzivní lhůty stanovené v citovaném ustanovení. Nekomunikace s právním zástupcem může znamenat i to, že stěžovatelka není schopna bránit svá práva ani nyní, na což zástupce soud upozorňuje. S ohledem na tyto důvody navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s, pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

V daném případě kasační stížnosti nesplňuje podmínky přípustnosti uvedené v § 104 s. ř. s. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Žaloba včetně jejich doplňků stála na tvrzení, že nebylo plně vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení termínu k dokončení stavby o jeden rok, přičemž podaná žádost byla telefonicky doplněna o zdravotní důvody. Správní orgán nezjišťoval v jakém stadiu se

stavba nachází. Přesto žalobkyně s novým termínem vyslovila souhlas, ovšem nemohla se spokojit s obsahem sepsaného protokolu a s důvody rozhodnutí. Současně také žádala o přezkoumání a upravení podmínek stavebního povolení, což správní orgán neučinil. Její odvolání nemělo být zamítnuto, ale žalovaný měl rozhodnutí stavebního úřadu zrušit. Dále žalobkyně brojila proti povinnosti uhradit správní poplatek. K žalobě připojila text odvolání stojící na obdobných důvodech. Soud stěžovatelce k její žádosti opakovaně ustanovoval zástupcem advokáty, důvody žaloby rozšířeny nebyly.

Je tedy zřejmé, že v žalobě nebyly uplatněny důvody, které jsou obsahem kasační stížnosti. Stěžovatelka měla možnost v žalobě namítnout, že včasné odvolání nemohla podat pro překážku, která jí v tom bránila a že je třeba z tohoto důvodu podané odvolání považovat za včasné, případně, že z těchto důvodů lhůta pro podání odvolání dosud neskončila. Tato námitka nebyla vznesena ani poté, kdy jí byl k ochraně práv ustanoven zástupcem advokát. Z ničeho neplyne, že by stěžovatelka neměla plnou procesní způsobilost a na její nedostatek nelze soudit z toho, že nekomunikuje s ustanoveným advokátem. Krajský soud vynaložil dostatek úsilí k tomu, aby stěžovatelce zajistil odbornou právní pomoc, přičemž ze spisu je zřejmé, že význam právního zastoupení stěžovatelka chápe; sama o ustanovení zástupce požádala a na úkony soudu v tomto směru reagovala.

Kasační stížnost je opřena o nepřípustné důvody, a proto nezbylo, než ji odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s.].

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastupována soudem ustanoveným advokátem; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto ustanovenému advokátovi přiznává odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu